

Nr. 12.

30. Juni 1907.

23. Aarg.

Norges Kvinder.

Det var en stor Glæde at modtage Efterretningen om de norske Kvinders Sejr; thi om end Sejren ikke var fuldstændig, saa var den dog betydningsfuld, og det, der mangler, vil snart vindes.

Hjærtelig til Lykke da, I norske Søstre! Skandinaviens Kvinder rykker frem; de finske og de norske gaar foran, de svenske og de danske vil følge efter.

Som Svar paa nogle Spørgsmaal vedrørende de norske Kvinders nuværende statsborgerlige Stilling har vi fra Kristiania modtaget følgende:

Angaaende den norske Kvindes statsborgerlige Stilling nu kan jeg oplyse følgende:

1) Kvindernes Stemmeret er betinget af, at de betaler Skat efter en Indtægt af mindst 400 Kr. eller lever i helt eller delvis Formuesfællesskab med Ægtefælle, der har betalt saadan Skat. Mændene har derimod almindelig Stemmeret. 2) Vi har endnu ikke faaet Adgang til Statsembeder. Undtagelser finder kun Sted for Lærerstillinger, men saavidt jeg ved kun for saadanne, der besættes ved Konstitution, altsaa uden kongelig Udnævnelse og Uafsættelighed. Et Adjunktembede ved en af de højere Skoler blev saaledes nylig for første Gang besat med en Kvinde, som naturligvis havde samme Embedseksamen som sine mandlige Kolleger.

Hvorledes det gik til, at Sejren kom? Jeg tror, den vigtigste Grund var, at Sagen i Virkeligheden var uddebatteret, og at ingen længer havde nogen større Interesse af at modarbejde den. Derfor kan man heller ikke sige, at Resultatet kom saa uventet. Rigtig nok var det ikke givet, at Sagen vilde komme frem i denne Tingperiode, og heller ikke, at den vilde gaa igennem, om den kom frem; men vi vidste, at blev det ikke denne Gang, saa blev det næste Gang, som vi ogsaa trøstede os med, da et Forslag om Kvinders Adgang til Statsembeder i Fjor blev forkastet, nærmest fordi der var Dissens om, hvilke Embeder der burde undtages, og hvilke ikke.

Allerede for 15 Aar siden forstod vi, at Stemmeretten vilde komme inden 30 Aar, enten vi brød os om den eller ikke, skønt ingen tænkte, at den halve Tid skulde være nok, og det, som gjorde det tydeligt, var langt mere Modstandernes Argumenter end Tilhængernes Arbejde. Alt, hvad der kan siges til Fordel for en saadan Reform, kan naturligvis modsiges og blev modsagt med alle de Verden rundt kendte Grunde. Men de forekom allerede den Gang aflægs, i alt Fald for den yngre Generation og de arbejdsvante Kvinder, og efterhaanden er de blevet saa forslidte, at fornuftige Mænd ikke længer gider aflevere mer af den Slags. Derfor er al Modstand efterhaanden forstummet. Jeg tvivler ikke paa, at mange Mænd endnu lever i den Overbevisning, at Kvindernes Arbejde ikke er meget værd, og at de gjorde bedst i at lade Mændene skøtte alle Samfundsansliggende alene; men de indser, at det gaar ikke længer an at sige det højt. Man kunde risikere at gøre sig latterlig. Og af den store